
KATEŘINA

MALENOVSKÁ

HRANICKÉ

POVÍDKY

KM

HP

Kateřina

Malenovská

• H R A N I C E 1 9 9 6

Hranické

Povídky

Černě zachmuřené kopce nad Hranicemi obepínala ohnivá aura. Seděla na balkóně už skoro hodinu a zůstane tam sedět dokud hory do sebe nevsají poslední červeň. Pak oznámí matce, že jde na mši, protože to tak dělá každý pátek. Matka se bude tvářit nechápavě, protože tomu nerozumí.

Vyletěla z domu a snažila se nesoustředit na okolí, hranatá atmosféra Struhláku by mohla její povznesenou náladu rozbít na milión zbytečností. Dala se do klusu, zakopla o vyčnívající kostku, chvíli se vznášela ve vzduchu, aby nabrala rovnováhu, dopadla na zem a odřela si koleno. Teď už nepoběží jako blázen, ale ani chůzovat nebude jako kulhavec. Pomalu přejde přes Hviezdoslavovu, zastaví se na mostě kvůli tekoucí vodě a krvi na koleně, a jestli už nepoteče, bude kousek zraněně hopskat a možná takhle dohopská až do centra.

-Jé, ahoj Danielo! Co to máš s kalhotama?

-To mám zranění. (Sakra - na cestě do kostela klít by neměla, ani vduchu - sakra vždyť nechtěla vůbec nikoho potkat, a teď ten imbecil Adolf. Kdyby se nezdržovala prohlížením vitrin u Kina Svět, možná by nikoho nepotkala. Jenže na malém městě člověk vždycky potká někoho známého, vždycky, dycinky.)

-Jdeš do filmáče?

-Ještě nevím. Evropu už jsem viděla. (Co se stará? myslí, že když je mu třicet jako mně, že co... nebo si myslí, že je snad moje matka nebo co.)

-Pofoukal bych ti to, kdybych byl tvoje matka.

(Jenom se směj, Adolfe, jak blázen svému vtipu. Fakt dobrej vtip, na třicátníka, fakt. Už aby ses oženil!)

Daniela víc nebude čekat, co z Adolfa dalšího vyleze, jenom ještě rychle prohodí:

-Díky, ty, já spěchám, tak čau. A rychle odejde směrem k náměstí.

Ulice teď už přecpané tmou jsou tiché a slepé. Daniela jde s hlavou sklopenou, kdyby zase někdo náhodou... a snaží se koncentrovat myšlenky do účelu své cesty. Poslední dobou samé pochybnosti, slabá víra, nesoustředěnost a pocit stahujícího zla, ať je to jaké chce, je jí tam nejlíp. Bože. U zámku zaslechla divné a pravidelné klepání, rozhlédla se a tu ze tmy udeřila bílá hůl. Tedy slepec, ťukající pán. Ještě ho tu nikdy neviděla.

(Asi bych mu měla pomoci.) Jenže on si počínal tak bravurně, že měla strach, aby ho nabízenou pomocí neurazila. Určitě ho poháněla jeho vlastní hrdost nad tím, jak skvěle se naučil zvládat i ty nejtěžší úkony. Rychle, i když s jistou známkou nejistoty, přešel přes cestu a pak se s naprostou samozřejmostí úhlopříčně doťukal Masarykovým náměstím přímo do kostela.

Mše už začala a farář se tvářil našťvaně. Jó, chodit pozdě se nemá. Bylo nás víc.

Zůstala sedět v zadní lavici a neustále se rozhlížela, ale pána s hůlkou neviděla. Obřad pomalu plynul a jí ubíhaly myšlenky tu k slepému pánovi, tam k výzdobě kostela, do minulosti, a tak tam zase byla přítomná-nepřítomná. "Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí. Potom mu znovu položil ruce na oči, slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně..."

(Cože?) Shoda náhod ji vytrhla z polospánku, otočila se, konečně ho uviděla, stál za její lavicí. Neovládla se, aby si ho celého neprohlédla. Zdálo se jí, jakoby i přes černé brýle

ostře pronikaly oči. Upřeně se na ni díval. Po chvíli se brýle zase zneprůhlednily.

Celá roztřepaná vyšla z kostela, naštěstí ho mezi lidmi už nezahlédla. Až pak pod podloubím u lékárny...určitě to byl on...ale kde má hůl a brýle a jakto, že se nemotá? Zrovna když se ho chtěla zeptat, jestli zázrak, zmizel ve dveřích domu.

Daniela teď bude vyplašeně prchat domů, koleno nekoleno. Teprve za pár dnů si vybaví, jak si před nedávnem hrála v obchodě na kulhavou a jak se na ni prodavač Plzoun útrpně díval a ona se tím bavila, a na druhý den schválně znovu navštívila obchod, tentokrát už bez kulhání, a jak se pak venku nemohla dosmát nechápavému pohledu Plzounovu. Tma halí.

- "Vyspala ses dobře?" Věděl, že je to poměrně zbytečná otázka, a tak se rychle vyklonil z okna, jakože ho teď mnohem víc než odpověď zajímá hranické náměstí se vším tím sobotním škvrdlařením. (Včera mu volala Karina a prosila, ať přijede, že je jí smutno a že ho potřebuje, právě teď, zase ta její manipulace.)

- "Jo, já už vypadnu!"

- "No nemusíš spěchat, tě nevyháním, ale k snídani stejně nic nemám!" Obrátil se na novou Hanku, ale hned sjel očima vedle, zrovna tam stála lampička s trpajzlikama a bůhví proč svítila. (Nejel jsem za ní, protože mám moc práce, kterou bych samozřejmě stihl i tak, ale hůř, taky z principu, peníze, ale kuš. V pondělí se přece uvidíme.)

- "Tady píšou, že dříve dívkám dělalo dobře, když kvůli nim muži bojovali na turnajích, dnes mají rády, když kvůli nim jejich protějškové všechno nechají stát, práci, kamarády a přiběhnou, když si to přejí, když ne, mají zle", třímala v ruce časopis a usmívala se, "ty čteš Tinu?"

- "Né, ty! Vždyť vidíš, co za kecy tam píšou, to tady nechala mamka." (Sákreš, něco o turnajích říkala taky Karina včera v telefonu, čte stejný časopis jako moje matka?)

Uvědomil si, že H. si čte nejspíš z nudy, jenže včera se už všechna slušná témata vyčerpala. Naštěstí ona:

- "Ta Fontana, to je jediný bar tady? Chm, to je vlastně jedno, chci ti říct, že jsem ráda, že jsem nemusela spát někde venku. Prčic nějak mi to nejde. Víš, já jsem si nespletla datum, na žádný sraz jsem neprijela, trapný, co?"

Crrnkk, telefon, crrnkk.

- Hele, když teda nemůžeš přijet, tak si trhni, ale přijedu já, jo?

-Ty už nemáš depresi?

-Nerýpej, stejně jsem už v Hranicích dlouho nebyla, zajdem do Fontany (puf) a proberem téma. Já už chci být s tebou...

-Tak jo. V kolik?

-To se uvidí. Čau. Tý, ty, tý.

Zavěsil a pokoj prázdný. V předsíni si nová Hanka vanglovaně obouvala boty. Když ho spatřila, stoupla si na obě, polekaná, hrábla do tašky a podávala mu padesátku.

-"Sorry, promiň, díky."

-"To určitě, ledaže bych za ni koupil snídani, aspoň čajík, ať to s tebou někde nesečne, chvílku ještě sedni a pověz mi ještě nějaký důvod, proč si u mě spala."

-"Ale vždyť za chvíli ji tu máš!" Odešel do kuchyně postavit na čaj, ona upustila tašku z ramen a následovala ho, sedla si ke stolu, chacha. "Mně se to moc nechce říkat, radši si nech tu padesátku, nebo vlastně, včera v tom baru ti zrovna vstřícnost z očí nekapala, jasně, cizí baba si k tobě přisedne s tím, že si potřebuje s někým vykládat, je už trošku stříklá a..."

-"...a obratně nechá hovor dovést až tam, kde jí slušný člověk nabídne nocleh, tu tvůj čaj." Sedl si naproti a líbilo se mu, že se od rána ještě neučesala, přičemž si všiml, že je zelenooká, dobrý.

-"Prostě jsem do Hranic přijela jen tak, pr..."

Crnk, telefon, crnk.

-Ujel mi vlak a je mi k zubláznění. Přijed', nebo nevíím...

-Už jsem ti přece řekl, že to nejde. Břink, tý, ty, tý.

Vrátil se k zelenooké.

-"Buchla mi telefonem, chápeš to?"

- "Jo, taky jsem měla pořád pocit, že pro něho nejsem nejdůležitější, až nakonec přijedu sem po pěti letech vzpomínat jako romantický hlupák, naštěstí mám u koho přespat a ještě nejsem znásilněná!"

- "Aha, moje nevstřícnost, a proto tvoje lež, on tu ještě bydlí?"

- "Ne, on bydlí jak já."

- "Doma?"

- "Městě."

- "Tak jako..." A lampička s trpajzlikama v pokoji zablikala a zhasla. "Čteš Fukse?"

- "Někdy." Pak penk a místo hlavy H. hlava K., zadrnčel telefon, vyběhl za ním do pokoje, chtěl se schovat, crnk. Zůstala zaháknutá mezi futry a upřeně na něho hleděla. To zatím nevěděl, sáhl na telefon...ale ona:

- "To ani neber!"

- "Teda já už se teda fakt bojím, nech toho, okamžitě si nasad' svůj obličej!"

Vzal sluchátko a ze sluchátka se ozvalo:

- Ale prosím, to je můj obličej.

- Karino!

* * *

- "Tak co trpajzliku, jedeme za ní? Bude mít radost!"

Už to zase bylo všechno tak nějak normální, zelenooká Hanka, lampa svítila, byli na odchodu, dům zůstal prázdný, vlak odjel, tak já nevím.

Zazvonil u Karininých dveří. (Asi jí radši nic neřeknu, nevěřila by mi ani jedno ani druhé, prostě jsem přijel.) Otevřela:

- "Jééé, ty brd'o..."

1. Johny (tak mu jeho kamarádi říkali) procházel rozkopanou Kollárovou ulicí. Pár pracantů hrabalo lopatama v hlíně, pár, jak už to bývá, se opíralo o lopaty. Jak se to říká, vzpomínal si Johny. Ať nemáme, ne, ale ať se vám neudělají z toho opírání mozoly? To by bylo trapné, kdyby to řekl, co? Ale Johny jen bez zaškobrtání prošel, ani se neohlídl.

2. Zato pak jsem Kollárovou ulicí šla já, to jsme se s Johnym ještě neznali. Ten dělník hlíny, co se opíral o tu lopatu, vyloženě očekával, až nějaká dívka projde kolem, aby se trochu nahnul, pořádně si ji prohlédl, popřípadě pokud by mu něco naskočilo, přidal nějakou tu peprnou poznámku. Kousek přede mnou se nesla atraktivka v krátké sukni, takže bylo jasné, co bude. Montérkáč se odchýlil o takových 40 stupínek a krátká sukně nehnula brvou. Tak teď já, přišlo mi, že zabere i na průměr. Ta velká chuť ve mně vzrostla, v hlavě mi to střelilo přesným zazněním oné věty. Vyklonění a já:

-No abyste neměl z té lopaty mozoly!

-To né, to já jenom čekám, až on to dokope, no ale stejně ste pěkná.

Už v průběhu pronášení oné osudné věty se můj provokativní výraz rychle změnil v úsměv Jakožetobylvtip.

3. Tož já už tu v tom vedru drabu třetí den a jediný, čím se možu rozptýlit je nějaká ta pohledná dívčina, no a nekerý só takový jako nadřazený, si myslíjó, s dělníkem se bavit nebudu, no a nekerý se aspoň usmějó, pak só takový ty spostý, ty klidně nevymáchaně vypustijó, že: "Strč si ho někam!", tož ale nejlepší só takový ty, jak se říká od jazyka a né sprostý, tož ta, co fčil prošla, ta byla dobrá, ta se neztratí a hned tak si neco líbit nedá, tož ale už zas puđu kopat

a večer konečně do hospody, ty Hranice teda nic moc, aj ty holky máme na té naší jižní Moravě lepčí.

-Béd'ošu, tož nahod' mi to sem, ty křene. Slyšels ten vtip, jak de chlap do drůbežárny?

4. Zase jsem si dneska v kanclu zlomila nehet, tak ted' snad, abych si je všecky sestřihla, a to mám to rande ve Na hradbách. Že bych si ještě nakonec toho bankéře vzala? Oháknout se umí, to v bance asi musí, a třeba to někam dotáhne. To já bych třeba s nějakým tím kopáčem nemohla chodit, z nich ta vulgarita jen čiší. Nechápu jak si ta Hanka mohla toho zedníka vzít. Musím si před tím trochu přeláknout vlasy.

5. To děcko furt řve, asi mu rostou zoubky, už aby se Franta vrátil, opravujou ted' tu fasádu na tom starým baráku na náměstí, zase se pak, až to bude dodělaný, bude chlubit, kdykoliv kolem toho domu spolu půjdem a bude říkat malýmu Fanouškovi:

-Podívej Fando, to dělal tvůj tata, jednou to taky tak budeš umět a možná líp, nebo skončíš v Cementu, dyť je to jedno!

6. -Podívej Fando, to dělal tvůj táta, jednou to taky tak budeš umět a možná líp, nebo skončíš v Cementu, dyť je to jedno!

Mám ale pěknou ženu a není tak nafrčená jako ta její přelakovaná kamarádka. A ještě je chytrá, s děckama to umí, a když ještě chodila do práce, každý si ju pochvaloval, aj s počítačem to umí. Jednou nám postavím barák, protože do té králíkárně by se nás tolik nevešlo.

7. Rostou mi zuby.

-Aú, bé.

8. Banka je moje všecko. Kladno, to je to město. S tou blonckou se rozejdu.

-Ano prosím, to si musíte vzít šek a vyplnit. Další prosím.

9. Ty Hranice nejsou koneckonců tak nehezky město a ne-
být toho, že já tu být a jít kolem těch dělníků, určitě bychom
se s Kristinou neseznámili, možná taky kdyby tenkrát neřekla
tu trapnost tomu kopáči, taky by nic nebylo, to je dobré, že
jsme oba mysleli na to samé, jenže kdybych to vyřkl já,
nejspíš by z toho byla chlapská polízanice a já se nerad peru,
ale že to řekla ona, měl kopáč povyražení a ještě si ho
získala. Jmenuje se Alfons a pozval nás do sklípku. Jo taky
už mi konečně nikdo neříká Johny a možná budu moct učit
italštinu na gymplu, podle zájmu, říkal Langer. Taky prej už
nebudou Mažoretky, nudný pochody už nikoho nezajímají
a málokomu se ještě chce pochodovat. Pořád tu máme dvoje
noviny a možná budou čtvrté. 8. srpna 1995 se nastěhujeme
do bytu na Mlýnském příkopu, nejradši bych je všechny
pozval na návštěvu. Alfonse Kopáče rozhodně, tu pře-
lakovanou bloncku třeba taky aj s tím jejím bankéřem a tou
kamarádkou, na které tenkrát myslela, i toho zedníka, man-
žela té kamarádky, i to dítě, co mu tenkrát rostl zub, a taky
Havla. Ale asi to nezrealizuju, protože do té králíkárně (po
tom zedníkovi s rodinou) by se nás tolik nevešlo.

Tvůj Honza

Jura a Pepa, dva slavní herci alternativní multimediální skupiny, si jednoho truchlivého večera vyšli ven, rázovali si to po Hranicích.

-Teď, když jsem jel z Prahy z Mozart Open 95, uvízl jsem v Přerově v baru Don Silvestro. Dám si Coca-colu za 12,- Kč, mají ji v jídelňáku za 12 tři deci, ale přinesli mně jenom dvoudecku, celou malou láhev a chtěli stejný prachy.

-A cos udělal?, zeptal se Pepa se zájmem.

-Snažil jsem se jim vysvětlit, že za dvě deci nemůžou chtít tolik jako za tři. Ale číšník si nenechal nic vysvětlit, prý jim ty láhve někdo dodává a oni účtují láhve.

-No, dál sis asi nestěžoval, jak tě znám, co?

-Náhodou jsem si dal zavolat majitele toho podniku.

-Hhm.

-Ale ten tam nebyl. Teda prý tam nebyl.

-Simtě a proč tu Coca-colu vlastně piješ, dyť to není ani zdravý.

-O to teď přece nejde, něco by se s tím mělo dělat, takový podvody. Pak se jenom takovým těm divným lidem potvrzuje, že za komoušů to bylo lepší.

Hranice jsou skoro ze všech stran obklopeny kopci, teď zrovna za jeden z nich zapadá slunce, a tak se nejspíš naši alternativní chlapci na plánovaný výlet k největší jámě už nevydají a zakotví asi v některém z hranických podniků.

-K té propasti se už asi nevydáme, co?

-No, asi zakotvíme v nějaké hospodě.

-Mohli bysme zkusit takový průzkum, začal zase Jura.

-Projdem všechny hospody v Hranicích, jestli někde taky nepodvádějí s tou Coca-colou.

-No, dobrej plán, oddychl si ironicky Pepa, -víš kolik je v Hranicích hospod a restauraček? Asi milión! To bysme se přechlastali. A já navíc colu nepiju.

-Tak můžeš zkusit něco podobného se svým oblíbeným kafem, které tak rád popíjíš, navrhl Jura s úšklebkem.

-Byl by to bezva námět pro reportáž v novinách.

-Tak to můžem napsat, aspoň by se nám mohli vrátit nějaký prachy, co vrazíme do toho pitiva.

-Tak jdem.

No a po třech barech to vzdali, jednak se nikde nepodvádělo a jednak Jirkovi po třech třídeckách Coca-coli Coca-cola pomalu a jistě přestávala chutnat. Sotva se dovalil na lavičku na náměstí a sotva se tam ztěžka rozvalil, začal ho očuchávat nějaký čokl.

-To snad není pravda, vypadni ty pse, je mi zle.

-Odkdy nemáš rád psi?, poskakoval kolem něho Pepa, bylo mu lehce, on nebyl ten, který pil Coca-colu a ani jinak nebyl nijak zatížený, ani s tím kafem to nebyla pravda a s lidmi vycházel docela dobře.

-Od té doby co nepiju Coca-colu, ha ha.

-Tak pojd' ke mně na kafe, ha ha.

-To asi nepůjde, ha ha. Tak se bavili ještě chvíli.

-Ty, četl jsi už o tom, jak ten náš starosta ilegálně vydal knížku o Hranicích?, znenadání zvažněl Pepa.

-Mně ta knížka taky nesedí, ale ono to vždycky dopadá tak, že ten kdo se o něco snaží dostane spíš přes prsty a teprve až mu to bude kničemu, za takovejch deset let, se dočká pochvaly... Oběma umělců zatrnulo.

-Jau, zařval najednou Jura, -Ten pes mě rafnul!

-Co to je "rafnul", a jo, máš díru v nohavici.

-Jaktože jsi poznal, že je to vtip?

Pes leknutím odběhl někam směrem ke kostelu, ale naštěstí se potkal s Nikolou, která ho uklidnila.

-Konečně jsem tě, ty blboune našla, co ti ti blbouni vyvedli, že tak divně koukáš? Uvazovala psu vodítka, a pak zamířila ke klukům, ale pes se zapřel předníma a nebylo s ním k hnutí, a tak ho přivázala k nejbližšímu stojanu na kola a odešla. Takhle nějak svého psa den co den ztrácela.

-Jé kluci, co vy tady?, kvíkla do prasečí tmy. Poznala Juru a Pepu - spolužáky ze zdravky. Byli to jediní kluci v ročníku.

-Ahoj Nikol, tak jaká?, špitli jednohlasně.

-Jsem teď úřednice, bezvadná dřina. A vy?

-To nestojí za řeč. Pijeme colu, zažertoval naposled P.

-Pojďte na kafe, navrhla Nikol, -pokecáme.

Tak ti tři šli a pes dost daleko za nimi táhl stojan na kola někam k Teplicím.

-Máš to tu number one!, zastýskl si Jura. -Naše alternativní platy jsou na tohle krátký, naříkal si a ukazoval na spoustu zarámovaných obrázků na květinkových tapetách. Jeden kýčovitý strom ve větru vedle druhého.

-Jé, a tady je kuchyň! prokoukl korálkovým závěsem P.

-Nó, připustila nesměle Nikol a postavila vodu na kafe.

-Jejiki, mlýnek na maso!, volal Pepa. -Předvedu ti scénku! Jura si vedle prohlížel novou barevnou knížku o Hranicích. Zás bude dělat pytláka!, pohlavkoval v duchu Pepu. Ten si v kuchyni připravil velký hrnec, nakročil k mlýnku a pravou rukou začal otáčet kličkou. Nikol ho pozorně sledovala. Levou strčil do mlýnku a mlel. Za chvíli mu tam zmizela celá ruka, pak trup, hlava, nohy a na závěr i pravá ruka. Nikol konsternovaně hleděla na jakoby zlý sen.

-Dobrý ne?, ozvalo se z hrnce.

Smutno bylo u radnice i u babiččíné světnice, tak alespoň babička svůj pokoj u syna nazývala.

-Viš, Gabrieli, v Hranicích nám s dědou bylo dobře, chodili jsme pěšky do Teplic nebo ke Kostelíčku nebo jsme chodili jinam a tam nám bylo skoro stejně dobře. Trápí mě, že vy dva s Violetou sedíte pořád jenom u televize, nikam nevyjedete a ani nevyjdete!

U radnice stál Bořivoj:

-Hansi, ti naši už spolu nikam nechodí, ani do kavárny, ani do kina. Ani s Těmpachovými se už nenavštěvují.

Melánie Těmpachová byla zhruba stejně stará jako Bořivoj. Bořivojovi bylo sedmnáct. Melánii zhruba. Nikdy se spolu nebavili, tak-tak, že se zdravili. Jenže dnes ji Hans Bořivojovi představí jako kamarádku své dívky:

-To je Natálie a tohle Melánie!

-Já jsem Bořivoj a myslím, že se známe.

-To je skvělé, hlaholí Hans, -mohli bychom si všichni společně zajít něco koupit do Bečvy. Šest hnědých očí ustrnulo v údivu.

-Dobrá, půjdeme si jako obvykle všichni někam sednout, zklamaně klokotá Hans, -třeba do... kdo teďka vymyslí dobrý vtip, bude zadarmo pít.

-Je mi nudno, hekla hranická radnice, -jestli někdo z těch tří honem nevymyslí dobrý vtip, možná zmizím.

-To známe, ufrkl si Bořek směrem ke dveřím radnice. Radnice nevědomky osvobodila sama sebe svým lehce narážejícím vtipem. Bořivoj to vyhrál a u radnice počalo být veselo.

-Ale babičko, vždyť to není úplná pravda a vůbec, kam se tady dá zajít, leda někam do kavárny!

-A to můžeme sedět i doma a zadarmo! Přidal se k manželce úslužně Gabriel a šel postavit na kávu, kterou bábinka tak ráda popíjela.

-Víš, Gabriel byl odjakživa líný, ale ty, ty Violeto -fotbal, hokej a pak ta chaloupka ve Velké, kde teď bydlím já, tam jste aspoň oba pořádně dřeli, dříví, uhlí. Někdy mě mrzí, že jsem s vámi ten velký byt v Hranicích měnila, ne kvůli sobě - topení jste mi tam zavedli, koupelnu postavili a já jsem chtěla na staro na ves. Jenže vy dva, jak vy to jen žijete!

-Ale maminko, nám je takhle dobře!, drzounil mladší syn, až vylil mamčinu kafe do gauče, který si jen povzdychl:

-Ááách.

Ten gauč Chonelovým daroval, ale až napodruhé, o hodně starší babiččin syn Albert, protože chtěl mít nejmenší byt ze všech. Nikdo mu to nezáviděl. I jeho žena se musela časem odstěhovat a o dětech ani nemluvě. A u babiččiné světnice bylo pořád smutno.

-Hele, Bořivoji a proč už k nám vaši nechodí, snad to není kvůli tomu, že strýc Albert nabídl svůj gauč nejdřív nám?! Rozředovala Melánie mlčenlivou kavárni hustu.

-Co ty o tom víš, tos byla ještě malá a strýc věděl, že ho odmítnete, ale chtěl získat čas, než se naši přestěhují do Hranic.

-Ale lidi, přece tady nebudeme přetřásat rodinné intimnosti a la gauč. Pojd'te do kina, tady už došla inspirace. Zamyslel se Hans:

-Vzpomínáš si, Naty, jak jsme hýkali na nádraží, až přišel Kristián?

-Jo, teď už bych to nedělala, teď jsem suchar!

V kavárně zrovna zavírali a Bořkovi se už nikam nechtělo, takže směle zamířil domů vyřešit s babičkou problém konzumních rodičů. Na rozcestí se ho Melánie letmo dotkla někde mezi ukazováčkem a prostředníčkem:

-Ráda vzpomínám, jak jsme si u nás hráli na Perníkovou chaloupku.

-Jojo, ale kdo nám hrál ježibabu a ježidědka? Je to už dávno. Usmál se rozpačitě zeleně Bořivoj a otevřel do temné listopadové noci nový problém... S ním i s tím starým už mu jeho bestfriend Hans nepomohl, bez rozloučení se s Natou odešli líbat do parku. Melánie doprovodila Bořivoje až k domu a u dveří si znalecky zapálila cigaretu:

-To víš cigarety, no nic... kdo je asi hrál, že? Odešla bez příslibu dalších setkání. Bořivojovi bylo smutno, ale čerstvě shrabané listí slibovalo, že zítra bude hezký den.

Doma blikalo známé a nezdravě modré světýlko s nekonečným seriálem o amerických zchudlých milionářích. Bořík vešel z chodby přímo do babiččiny světnice - tma dávala pod poklicí tušit, že babička už spí. Potichu se jinými dveřmi odplížil do obýváku, kde pospávaly oba Chonelovi. S povolnější maminkou lehce zatřásl s prosbou:

-Mamko, co kdybychom šli zítra navštívit Těmpachovi?! Odněkud se ozvalo:

-Šššš! Matka se neprobudila a ani otcův chrapot neustal. Po nechápavém rozhledu se Bořík vydal k otci a zamlaskal:

-Tati, půjdeme zítra k Těmpachovým, jo?

-Ty jsi taky tumpachový! Zachroptěl otec a přelehli si do ložnice.

-Šššššš! Ozvalo se znovu. Ani matka, ani otec, ale:

-Jé, babi, ty nespíš, to vypni, ne? Dyt' oba spí! Nevíš jestli Těmpachovi mají víc dětí jak jednu Melánii? Babička nezvykle odsekla:

-Nevim, Albert kdysi měl!

-A nevíš, kdo nám teda hrál ježiba...

-Budeš už potichu, nevidíš, že se koukám na televizi?

-Ale babi, že by Těmpachová byla moje odstěhovaná teta...?

-Ticho už! (výhružně) Ted' nevím, co řekl, no. Přes televizi přelétl škodolibý úsměv.

•5• Čas •7•
•8• Trpaslík •10•
•11• _____ •13•
•14• Alternativa nova •16•
•17• Gauč aneb Dávno •20•

Kateřina Malenovská

(* 6. řjna 1974 v Kroměřži)

Pod telefonním číslem 063423350 vydala sbírku básní z let 1984-1994 *Ryba smrdí od hlavy* (Hranice 1994), jako Hraboh Bohra přispívá do literární minirevue *Mařtal*. Tento svazek obsahuje pět jejích povídek pro noviny, zařazených do cyklu *Hranické povídky*:

HP 7 Čas

(Hranický týden 9/ 10. 3. 1995, s.5)

HP 19 Trpaslík

(Hranický týden 23/ 16. 6. 1995, s.6)

HP 23 _____

(Hranický týden 29/4. 8. 1995, s.5)

HP 24 Alternativa nova (psáno společně s Grořákem)

(Hranický týden 30/11. 8. 1995, s.5)

HP 37 Gauč aneb Dávno

(Hranický týden 45/24. 11. 1995, s.6)

KM • HP

Kateřina Malenovská • Hranické povídky
Vydalo Nakladatelství Kulturního sdružení Unarclub LS†D •
v Hranicích roku 1996 po narození Ježíše Krista •
Typografie: Grořák

